

להיות ישראלי

יאיר לפיד – מעריב

להיות ישראלי. לפתח טלויזיה בליילה ולראות שבמקום "רמבו 3" משדרים סרט מתח מקומי, בהשתתפות כלנו. לקנות שאין שם אף אחד שאתה מכיר, לשמח שאין שם אף אחד שאתה מכיר, להתבייש ששמחת. להמשיך להסתכל על המסך למרות שאתה יודע בדיוק מה תהיה התמונה הבאה. להגיד, "לפני שבועים הייתי שם, זה לא יאמן". להרגיש שנצלת למרות שאפלו לא היית קרוב. לעשות סיבוב בבית בשתיים בליילה, להסתכל בשקט איך הילדים ישנים. לחשב שככה, מתחת לשמיכות, הם שוב נראים קטנים פתאום.

להיות ישראלי. לדעת שקרה משהו לפי השירים ברדיו. להרהר, רק לעצמך, שדוקא בפגועים יש את השירים הכי יפים. להבין שאם הקרין אמר "יש נפגעים", הוא מתכוון בעצם שיש הרוגים, וש"אנוש" פרושו נאבק על חייו. לשאול את עצמך מה זה בדיוק "נפגעי הים" ולהבין לבד אחרי כמה שניות מחשבה. לטלפן למשפחה למרות שמאחר ולשאול מה נשמע כאלו סתם. ללכת לקניון כאלו יצאת למלואים, ללכת למלואים כאלו יצאת למלחמה. להגיד, "אם היה לי טפת שכל, הייתי עובר לאוסטרליה", אבל לא להתכוון ברצינות. לריב טפה יותר עם מי שאתה חי אתו, אבל לא להודות בפני עצמך שזה בגלל המתח.

להיות ישראלי. להגיד, "צריך להכנס בהם", בלי לדעת במי בדיוק. להגיד, "זה לא יכול להמשיך ככה", אבל לחשש שאולי ככה זה בדיוק ימשך. להגיד, "צריך לכבש את עזה", רק בשביל לשמע את עצמך אומר את זה. להבין שאין פתרון פשוט, אבל לקנות שאולי בכל זאת יש. להקשיב לתכניות רדיו שבהן אנשים מתקשרים ואומרים דברים אימים, לחשב שזה מוכיח כמה הדרדרנו, אבל קצת לרצות להתקשר בעצמך. לזכר שכבר סמכת בחיים על יותר מדי מנהיגים שאכזבו אותך, אבל למכר לעצמך שאולי יש עוד מישהו. להגיד לעצמך שהגיע הזמן לכתב צוואה, אבל לא לעשות את זה.

להיות ישראלי. להרגיש באמצע היום עיפות בלתי מספרת, שמתחילה
בכתפים ואז יורדת לאורך עמוד השדרה. להיות חלוני ששואל מה עם
אלהים, או דתי ששואל מה עם צה"ל. להגיד, "בתאונות דרכים מתים
יותר", אבל לא להיות בטוח שזה עדין נכון. לעשות חשבון שאחרי
ירושלים וחיפה בטח יגיע התור של תל-אביב. לכעס כשאומרים "פגוע
מתחכם", כי אפלו המחמאה הזו לא מגיעה להם. לפגש חבר ששואל אם
שמעת שגורג הריסון מת ולחשב שהוא חי על המאדים. לדעת, ידיעה
ברורה ומשתקת, שבתוך יום, מקסימום יומים, יתברר לך שהכרת מישהו
שמת. ואם לא זה, אז מישהו שמכיר מישהו.

להיות ישראלי. לומר, "שלומי טוב, המדינה חרא". להתחיל במלים "חוי
מהמציב". לבטל נסיעות כי זה לא הזמן, ואז לנסע בכל זאת כי לעזאזל
הכל. להזכר משום מה ברבין. לגלות שאף פעם לא דברת עם הבן שלך
על המלחמה ההיא ולהשבע שתמצא לזה זמן. לרצות ללכת לסרט
הגרועיני שכלם מדברים עליו, כי בא לך משהו ישראלי. לאכל קצת יותר
מהרגיל, לקום מאחר ואז לרוץ, לשים לב שכלם מספרים בזמן האחרון
בדיחות. לדעת שכל זה מסמל משהו, אבל לא להיות בטוח מה.

להיות ישראלי. להרגיש שהמדינה קצת גדולה עליך. להחליף משפטים
מכרים עם אנשים זרים, לשמע משפטים זרים מאנשים שחשבת שאתה
מכיר היטב. לשמע את ראש הממשלה מדבר על "כשר עמידה" ולהבין,
באחור, שהפונה אליך. להתנחם בזה שהשנה לפחות יורד גשם. לעמד
ליד החלון עם כוס תה ולחשב, לראשונה זה שנים, כמה יפה מצד אלהים
לנקות ככה את העולם. להסכים לקבל צק דחוי, כי גם זה קשור למצב.
לשבת בלילה עם החשבונות ולהחליט שמכרחים להצטמצם. להסתכל
בתמונות במקום לקרא את העתון. להיות ישראלי. להיות אדם קצת טוב
יותר ממה שחשבת שאתה מסוגל להיות.

להיות ישראלי

יאיר לפיד – מעריב

להיות ישראלי. לפתוח טלוויזיה בלילה ולראות שבמקום "רמבו 3" משדרים סרט מתח מקומי, בהשתתפות כולנו. לקוות שאין שם אף אחד שאתה מכיר, לשמוח שאין שם אף אחד שאתה מכיר, להתבייש ששמחת. להמשיך להסתכל על המסך למרות שאתה יודע בדיוק מה תהיה התמונה הבאה. להגיד, "לפני שבועיים הייתי שם, זה לא ייאמן". להרגיש שניצלת למרות שאפילו לא היית קרוב. לעשות סיבוב בבית בשתיים בלילה, להסתכל בשקט איך הילדים ישנים. לחשוב שככה, מתחת לשמיכות, הם שוב נראים קטנים פתאום.

להיות ישראלי. לדעת שקרה משהו לפי השירים ברדיו. להרהר, רק לעצמך, שדווקא בפיגועים יש את השירים הכי יפים. להבין שאם הקריין אומר "יש נפגעים", הוא מתכוון בעצם שיש הרוגים, וש"אנוש" פירושו נאבק על חייו. לשאול את עצמך מה זה בדיוק "נפגעי הלם" ולהבין לבד אחרי כמה שניות מחשבה. לטלפן למשפחה למרות שמאוחר ולשאול מה נשמע כאילו סתם. ללכת לקניון כאילו יצאת למילואים, ללכת למילואים כאילו יצאת למלחמה. להגיד, "אם היה לי טיפת שכל, הייתי עובר לאוסטרליה", אבל לא להתכוון ברצינות. לריב טיפה יותר עם מי שאתה חי איתו, אבל לא להודות בפני עצמך שזה בגלל המתח.

להיות ישראלי. להגיד, "צריך להיכנס בהם", בלי לדעת במי בדיוק. להגיד, "זה לא יכול להימשך ככה", אבל לחשוש שאולי ככה זה בדיוק יימשך. להגיד, "צריך לכבוש את עזה", רק בשביל לשמוע את עצמך אומר את זה. להבין שאין פתרון פשוט, אבל לקוות שאולי בכל זאת יש. להקשיב לתוכניות רדיו שבהן אנשים מתקשרים ואומרים דברים איומים, לחשוב שזה מוכיח כמה הידרדרנו, אבל קצת לרצות להתקשר בעצמך. לזכור שכבר סמכת בחיים על יותר מדי מנהיגים שאכזבו אותך, אבל למכור לעצמך שאולי יש עוד מישהו. להגיד לעצמך שהגיע הזמן לכתוב

צוואה, אבל לא לעשות את זה.

להיות ישראלי. להרגיש באמצע היום עייפות בלתי מוסברת, שמתחילה בכתפיים ואז יורדת לאורך עמוד השדרה. להיות חילוני ששואל מה עם אלוהים, או דתי ששואל מה עם צה"ל. להגיד, "בתאונות דרכים מתים יותר", אבל לא להיות בטוח שזה עדיין נכון. לעשות חשבון שאחרי ירושלים וחיפה בטח יגיע התור של תל-אביב. לכעוס כשאומרים "פיגוע מתוחכם", כי אפילו המחמאה הזו לא מגיעה להם. לפגוש חבר ששואל אם שמעת שגורג הריסון מת ולחשוב שהוא חי על המאדים. לדעת, ידיעה ברורה ומשתקת, שבתוך יום, מקסימום יומיים, יתברר לך שהכרת מישהו שמת. ואם לא זה, אז מישהו שמכיר מישהו.

להיות ישראלי. לומר, "שלומי טוב, המדינה חרא". להתחיל במילים "חוץ מהמצב". לבטל נסיעות כי זה לא הזמן, ואז לנסוע בכל זאת כי לעזאזל הכל. להיזכר משום מה ברבין. לגלות שאף פעם לא דיברת עם הבן שלך על המלחמה ההיא ולהישבע שתמצא לזה זמן. לרצות ללכת לסרט הגרוזיני שכולם מדברים עליו, כי בא לך משהו ישראלי. לאכול קצת יותר מהרגיל, לקום מאוחר ואז לרוץ, לשים לב שכולם מספרים בזמן האחרון בדיחות. לדעת שכל זה מסמל משהו, אבל לא להיות בטוח מה.

להיות ישראלי. להרגיש שהמדינה קצת גדולה עליך. להחליף משפטים מוכרים עם אנשים זרים, לשמוע משפטים זרים מאנשים שחשבת שאתה מכיר היטב. לשמוע את ראש הממשלה מדבר על "כושר עמידה" ולהבין, באיחור, שהכוונה אליך. להתנחם בזה שהשנה לפחות יורד גשם. לעמוד ליד החלון עם כוס תה ולחשוב, לראשונה זה שנים, כמה יפה מצד אלוהים לנקות ככה את העולם. להסכים לקבל צק דחוי, כי גם זה קשור למצב. לשבת בלילה עם החשבונות ולהחליט שמוכרחים להצטמצם. להסתכל בתמונות במקום לקרוא את העיתון. להיות ישראלי. להיות אדם קצת טוב יותר ממה שחשבת שאתה מסוגל להיות.

Être Israélien – Yaïr Lapid

Être Israélien.

Allumer la télévision la nuit et voir qu'au lieu de "Rambo 3" on diffuse un film d'horreur local dont nous sommes tous les acteurs.

Espérer qu'il n'y ait personne que tu connaisses, être content qu'il n'y ait personne que tu connaisses, avoir honte d'avoir été content.

Continuer de regarder l'écran même si tu sais exactement quelle sera la prochaine image.

Dire : "Il y a deux semaines j'étais exactement au même endroit, c'est incroyable !".

Sentir que tu y as échappé, alors que tu n'es même pas passé près.

Faire un tour dans la maison à deux heures du matin, regarder en silence les enfants qui dorment. Et penser que comme ça, sous les couvertures, ils ont soudain l'air, à nouveau, si petits.

Être Israélien.

Savoir que quelque chose s'est passé, en fonction des chansons à la radio.

Te faire la remarque que c'est justement pendant les attentats qu'il y a les chansons les plus belles.

Comprendre que quand le journaliste dit "Il y a des blessés", il veut dire en fait qu'il y a des morts, et que "état désespéré" signifie "lutte pour sa vie".

Te demander ce que cela veut dire exactement "victimes en état de choc" et comprendre tout seul, après quelques secondes de réflexion.

Téléphoner à la famille, même tard, et demander si ça va, juste comme ça.

Aller au centre commercial comme si tu allais en "Milouim" et aller en "Milouim" comme si tu allais à la guerre. [milouim = période militaire]

Dire : "Si j'avais un minimum de cervelle, je partirais en Australie" mais ne pas en avoir l'intention sérieusement.

Se disputer un peu plus avec celui ou celle avec qui tu vis, mais ne pas t'avouer à toi-même que c'est à cause de la tension.

Être Israélien.

Dire : "Il faut leur rentrer dedans", sans savoir dans qui exactement.

Dire : "Ca ne peut pas continuer comme ça", mais craindre que c'est peut-être exactement comme ça que ça va continuer.

Dire : "Il faut leur reprendre Gaza", juste pour t'entendre le dire.

Comprendre qu'il n'y a pas de solution simple, mais espérer malgré tout qu'il y en a une.

Écouter des émissions radio où des gens appellent et disent des choses horribles, penser que cela montre à quel point nous avons dégringolé, et toi aussi avoir un peu envie d'appeler.

Te souvenir que tu as déjà fait confiance à trop de dirigeants qui t'ont déçu, mais te persuader qu'il y a encore peut-être quelqu'un.

Te dire que le temps est arrivé d'écrire un testament, mais ne pas le faire.

Être Israélien.

Ressentir en pleine journée une fatigue inexplicable, qui commence dans les épaules et qui descend le long de la colonne vertébrale.

Ne pas être religieux et se demander ce qu'il en est de Dieu, ou religieux et se demander ce qu'il en est de l'armée. Dire : "les accidents de la route font plus de morts", mais ne pas être sûr que ça soit encore vrai.

Faire le compte : après Jérusalem et Haïfa, bien sûr arrivera le tour de Tel Aviv.

Être en colère quand on dit "attentat rusé", parce que même ce compliment, ils ne le méritent pas.

Rencontrer un ami qui te demande si tu as entendu que Georges Harrison est mort et penser qu'il débarque de la lune.

Savoir, de manière claire et paralysante, que dans un jour, maximum deux, il s'avérera que tu connaissais quelqu'un qui est mort. Et sinon, quelqu'un qui connaissait quelqu'un...

Être Israélien.

Dire: "Moi j'avais bien. Le pays, lui, est dans la m....".

Commencer des phrases par les mots : "Mis à part la situation...".

Annuler des voyages parce que ce n'est pas le moment, et puis voyager quand même parce que m..... après tout.

Se souvenir, sans savoir pourquoi, de Rabin.

Découvrir que tu n'as jamais parlé de la guerre à ton fils et te jurer que tu trouveras le temps de le faire.

Vouloir aller voir le dernier film géorgien dont tout le monde parle, parce que c'est quelque chose d'israélien.

Manger un peu plus que d'habitude, se lever tard et puis courir.

Remarquer que tout le monde raconte des blagues, ces derniers temps.

Savoir que tout cela veut dire quelque chose, mais sans être sûr de savoir quoi.

Être Israélien.

Sentir que le pays te dépasse.

Échanger des phrases connues avec des gens que tu ne connais pas, écouter des phrases que tu ne connaissais pas dans la bouche de gens que tu pensais bien connaître. Entendre le premier ministre parler de "la force d'endurer et de résister", et comprendre avec retard que c'est de toi qu'il s'agit.

Te consoler en te disant que cette année, au moins, il pleut.

Te tenir debout à côté de la fenêtre avec un verre de thé et penser, pour la première fois depuis des années, à quel point il est beau, de la part de Dieu, de nettoyer comme cela le monde.

Accepter de recevoir des chèques à paiement différé, parce que cela aussi est en rapport avec la situation.

S'asseoir, pendant la nuit, face aux factures et décider qu'il faudra se serrer la ceinture.

Regarder des photos plutôt que lire le journal.

Être Israélien.

C'est aussi de savoir que l'on ne nous aime pas et prétendre que cela nous est égal.

Être Israélien.

Être quelqu'un d'un peu meilleur que ce que tu pensais être capable d'être.